

Tuomas Kyrö

Arvoisa joulupukki,

kirjoitat ja painat kaikenlaisia lelukuvastoja. Lapset lukevat niitä potalla ja unissaan. Kun hyvä isä on hankkinut lapsilleen heidän toivomansa tavarat, loppulasku on 2678 euroa. Tiedoksi Sinulle, että se on kamalan paljon rahaa. En pidä sellaisesta joulusta.

Siksi lähestyn sinua omalla toiveellani, joka hyvin yksinkertainen ja olet varmaankin kuullut sen myös tuolta pottaväeltä lukemattomat kerrat. Silti: Miksei aina voi olla joului?

En tarkoita sitä institutionalisoitua ja vakioitua päivää, jota edeltää siivoaminen, projektihallinta ja hermorumahdukset. Tarkoitan joululla sitä parasta, iästä ja sosiaalisesta tilanteesta riippuen 3 minuutista 48 tuntiin kestävää hetkeä.

Rauhaa.

Tekemättömyyttä, autuasta laiskuutta, lämpöä, itseään armahtavaa lepoa sohvalta, ähkynä ja tyytyväisenä. Ei häpeää eilisestä, ei murhetta huomises-ta. Sellaista olisin vailla, pystytkö jeesaan?

Järjestäisit näitä päiviä satunnaisotannalla. Esimerkiksi 15.10. tai 8.5. tai 24.2. Esimerkiksi Konosen Ekille, Kössilän Helmille tai Sundsbladin perheelle.

Pudottaisit savupiipusta, postiluukusta tai pistäisit tekstarina tiedon, että tänään on joului. Hän jota tämä onni kohtaisi, olisi vapaa, hänellä olisi velvollisuus löhöillä sängyssä, odotella että raih-nainen vartalo on valmis nousemaan. Saisi napsia konvehteja. Saisi työntää jalkansa Reinoihin ja löntystellä hakemaan jääkaapista kunnon vii-paleen kinkkua.

Voisi palata sinappituubi ja kinkkuviipale kä-sissä lahjakirjan ääreen, sen joka on Finlandia-

palkinnon voittanut postmoderni sotahistoriallinen ihmissuhdedekkari, höysteenä mehevät mutta uskottavat henkilöhahmot. Ja joka olisi loista-va, Nobel-kamaa.

Sinä, Joulupukki, veisit näinä satunnaisjoului-na ihmisestä pois kaiken huolen ja taakan. Emme muistaisi lasten hammaslääkäriaikoja, omia mak-sa-arvojamme ja kuluvia niveliä. Ei olisi olemassa deadlineja, ei romaanien rakenteita eikä aamuhe-räämisii. Ei työmatkoja kaukaisuuteen eikä eten-kään 400 kilometrin pimeitä ajomatkoja kaukai-suudesta kotiin.

Lapset jäisivät sinä päivänä kotiin. Pienimmät eivät ränkkäisi, ymmärtäisivät paikkansa maail-massa, joka olisi minun vieressäni. Siellä peiton alla, lukemassa omaa kirjaansa.

Sillä aikaa, kun me ihmiset kokoontuisimme 19.6. tai 1.9. tai 18.11. vällyihin, sinä, Joulu-pukki tekisit takkaan tulen. Jos talosta puuttuisi takka, sinä muuraisit sen. Sinä toisit sanomaleh-den tullessasi ja tarkistaisit tekstitiv:stä yön NHL-tulokset. Ne olisivat menneet oikein ja Pitkäve-dosta suotaisiin sellainen voitto, että ihan oikean joulun kustannukset saataisiin katettua.

Etä kyllä olisit eri reilu pukki, jos tämän vas-tikkeetta tekisit. Unohdetaan se kiltteys-odotus, koska se on ihmisluonnon vastaista. Me sorrum-me hölmöilyyn, itsekkyyteen ja itsepetoksiin, ihan vain siitä syystä että ihmisiä olemme.

Katumus kyllä tekee hetkeksi paremmaksi ih-miseksi, kunnes taas mennään ja kiltteys unoh-tuu. Mutta jos näitä löysänpulskeita päiviä sai-si elämäänsä muutaman, niin varmasti olisimme yleisesti kiltimpiä.

Toisillemme.

Hyvää joulua
Tervakoskella 23.11.2011
Tuomas Kyrö